

Arrest

nr. 189 190 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2011 dienden verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 december 2013 verklaarde verweerder deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S., A.A. (...)

+ partner: A.-S; H.A.

(...)

+ minderjarige kinderen:

-A.A. S.,B. (...)

-A.S., M. (...)

Nationaliteit: Irak

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor Al-Salman Hadil Abdelrazak, die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 13.12.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers halen aan dat zij op 03.04.2010 Irak dienden te verlaten, omwille van de problemen die de heer [S.A.A.] er kende). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. “

1.3. Op 16 december 2013 trof de verwerende partij ten aanzien van de verzoekende partijen twee beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod. Zij vormen de tweede en derde bestreden beslissing en zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“[...] wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 16.12.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.07.2013, hem betekend op 26.08.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen de inreisverboden, en dit wegens een gebrek aan samenhang met de bestreden beslissing waarbij de verblijfsaanvraag die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Zij betoogt als volgt:

“De bestreden beslissingen werden genomen op grond van afzonderlijke rechtsgronden, die zelfstandig van elkaar hun uitwerking kunnen hebben. Terwijl de eerste bestreden beslissing een beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf betreft overeenkomstig de criteria van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, vindt de inreisverboden hun rechtsgrond vinden in artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 en in het feit dat verzoekers niet aan hun terugkeerverplichting hebben voldaan. Het instellen van een niet-schorsend beroep tegen de eerste bestreden beslissing heeft daarenboven geen enkele invloed op de illegale verblijfstoestand van verzoekende partij, en doet derhalve geen afbreuk aan de bestaande terugkeerverplichting en de maatregel van het inreisverbod.”

De verwerende partij verwijst nog naar een arrest van de Raad gewezen in algemene vergadering om haar betoog kracht bij te zetten en besluit dat het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de akte die het eerste wordt vermeld in het verzoekschrift, zijnde de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

2.2. In het belang van een goede rechtsbedeling dient degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627 en RvS 3 september 2015, nr. 11.525 (c)).

2.3. De Raad is in casu van oordeel dat een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen kan worden aangenomen. De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de door verzoekers ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Indien deze beslissing wordt vernietigd, vallen verzoekers terug op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op de tijdelijke verblijfstitel die hiermee gepaard gaat, gelet op het gestelde in artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals onder meer gedefinieerd in de artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het houdt dus in dat een vreemdeling die in het Rijk mag verblijven op grond van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet het voorwerp kan uitmaken van een inreisverbod. Een

vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd tijdelijk gerechtigd zijn op een verblijf in België en onder het verbod staan te verblijven op het Belgische grondgebied. Dit houdt in dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, de tweede en derde bestreden beslissing, zijnde de inreisverboden, eveneens dienen te worden vernietigd. Verwerende partij zoekt tevergeefs steun in een arrest van de Raad dat betrekking heeft op een beroep gericht tegen een beslissing waarbij de ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tegen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, wat niet kan worden gelijkgesteld met een inreisverbod. Uit dit alles kan dus niets anders besloten worden dan dat de bestreden beslissingen samenhangen aangezien het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van het beroep voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing. De gezamenlijke behandeling van de verschillende vorderingen schaadt het vlot verloop van het geding derhalve niet.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers op: *“schending van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de manifeste appreciatiefout en van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“- Eerste lid : de graad van de ziekte-ernst

Overwegende dat de geneesheer van de tegenpartij van mening is dat “gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, nocht op een vernederende of onmenselijke behandeling”.

Dat hij eraan toevoegd dat “uit het medische dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Dat de raadgevende geneesheer met andere woorden acht dat geen enkel verblijfsrecht in België aan de verzoekster toegekend zou kunnen worden, zolang geen enkel vitaal orgaan aangetast is.

Dat dit eveneens voor haar psychologische toestand geldt, die geen enkele speciale bescherming vereist.

Dat de tegenpartij in haar beslissing uitsluitend naar een rechtspraak verwijst die degene van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zou zijn, inzake het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat men noch het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, noch in het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 vereist dat een vitaal orgaan aangetast moet zijn of dat een speciale maatregel genomen moet worden om de psychologische toestand van de betrokkene te vrijwaren.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door te eisen dat een vitaal orgaan aangetast moet zijn of dat een speciale maatregel genomen moet worden om te beschouwen dat de ziekte van de verzoekster ernstig genoeg is om een verblijfsrecht toe te kennen, duidelijk een voorwaarde aan de wet voegt.

Dat dit eveneens het geval is wanneer de raadgevende geneesheer eraan toevoegt dat de verzoekster nooit gehospitaliseerd is geweest.

Dat het feit dat zij nooit gehospitaliseerd is geweest geenszins betekent dat de ziekte van de verzoekster niet ernstig is.

Dat er inderdaad ziekten bestaan voor dewelke de hospitalisatie alleen maar follow-ups en medische behandelingen zou verlenen.

Dat de in het middel beoogde beschikkingen bijgevolg geschonden zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 27 november 2012 reeds geoordeeld heeft dat :

“Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le Législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques. La lecture du paragraphe 1 de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur la base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir:

- celles qui entraînent un risque réel pour la vie*
- celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique*
- celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain et dégradant.*

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque “pour la vie” du demandeur, puisqu'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses” (R.V. arrest 92 309).

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

- Tweede onderdeel : het gebrek aan onderzoek van de zorgen in IRAK*

Overwegende dat de tegenpartij, op grond van het advies van haar adviserende geneesheer slechts acht dat “bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens”.

Dat haar adviserende geneesheer, wat hem betreft, zonder de verzoekster ontmoet te hebben, en bij eenvoudige lezing van het door hem overhandigd medisch dossier geacht heeft dat er geen levensrisico is, aangezien haar leven niet bedreigd is.

Dat de tegenpartij op deze enkele basis de aanvraag tot een machtiging tot verblijf ongegrond acht.

Dat het artikel 9ter §1 nochtans stelt dat een machtiging tot verblijf zal toegekend kunnen worden aan de vreemdeling die « op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft ».

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reëel risico een slechte behandeling te ondergaan na inzage van het artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens”, niet alleen ten opzichte van de aard van de ziekte overwogen moet worden, maar eveneens ten opzichte van de beschikbaarheid van de zorgen en behandelingen in het land van herkomst, hetzij TSJETSJENIE.

Dat de ziekte thans geen reëel risico voor het leven van de verzoeker inhoudt, omdat zij zich in België bevindt, waar zij de nodige en gepaste medische zorgen krijgt, en waar zij zich veilig voelt.

Dat dit in IRAJ waarschijnlijk niet het geval zal zijn.

Dat de adviserende geneesheer van de tegenpartij zich hieromtrent echter niet uitspreekt.

Dat het risico een slechte behandeling te ondergaan vanzelfsprekend beoordelen dient te worden in verhouding tot de situatie van de verzoekster indien zij in haar land van herkomst of van verblijf zou terugkeren.

Dat het Grondwettelijk Hof in een arrest van 13 juni 1997 er reeds aan herinnerd heeft dat “Pour qu’un traitement soit inhumain ou dégradant : il n’est pas nécessaire qu’il mette en peril la vie meme de celui auquel il est infligé; qu’il suffit pour qu’il soit qualifié tel qu’il mette gravement en question les droits fondamentaux des personnes auxquelles il est infligé; que parmi ces droits fondamentaux figure le droit à l’intégrité physique et en consequence le droit de recevoir des soins appropriés dans des conditions décentes ». CA, 13 juni 1997, RG 1997/KR/63).

Dat de tegenpartij of haar raadgevende geneesheer zich bijgevolg niet kond beperken tot het onderzoek van de medische toestand van de verzoekster in België, maar zich er eveneens van moeten vergewissen of zij in IRAK behoorlijk verzorgd zal kunnen worden, en, indien dit niet het geval is, er de nodige besluiten uit moesten trekken m.b.t. het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat deze Rechtsmacht, voor dewelke een vordering tot schorsing volgens de procedure van de uiterst dringende aanhangig gemaakt wordt, deze zwakke stellingname van de tegenpartij in een recent arrest van 31 juli 2012 bestraft heeft : “force est de constater que l’affirmatin qu’il doit en être déduit, en conséquence, ‘qu’il ne souffre nullement d’une maladie qui entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu’il n’existe aucun traitement adéquat dans son pays d’origine ou le pays où il séjourne’ constitue une pétition de principe, qui n’est nullement étayée ... Il en résulte que la teneur du rapport précité ne permet pas de vérifier si le médecin conseil a examiné si la dépression sévère invoquée n’est pas de nature à entraîner un risque réel de traitement inhumain ou dégradant dans le chef du requérant en l’absence du traitement adéquat dans son pays d’origine (R.V., arrest nr. 85445).

Dat het middel gegrond is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarin wordt opgeworpen dat de verwerende partij zich bezondigt aan een manifeste appreciatiefout, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De eerste bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.” Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. [...].

3.4. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM; cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Concreet houdt artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

3.5. De eerste bestreden beslissing verklaart de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond en verwijst hierbij naar het medisch advies van de arts-adviseur van 13 december 2013. Dit advies, waarop de eerste bestreden beslissing steunt en dat er integraal deel van uitmaakt, luidt als volgt:

“Medische motivatie:

“NAAM: A.-S.,H.A. (...)

Vrouwelijk

nationaliteit: Irak

geboren te Bagdad op 04.03.1980

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.05.2011

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 28/09/2010, 31/03/2011, 24/05/2011, 06/05/2013, Dokter Al Chabaani, depressieve klachten en angstige toestand, middelmatige ernst,

- 01/06/2011,24/10/2011, psychologe Moussaoui, oplijsting klachten.

- 14/03/2011, dr. Jeangette, moeilijke anamnese, betrokkene vertoonde een hyperventilatie.

- 27/05/2011, 26/06/2011, dr. Eslami, betrokkene vertoont een pijnlijke knie, meer links dan rechts. De knie is niet-gezwollen. Tekens van vroegere verstuiking.

- 25/08/2011, dr. Al Miari Mohammed, aanval van spasmodie. Goede evolutie, mag terug naar huis.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 33-jarige vrouw een matige chronisch depressieve toestand bestaat, met angstverschijnselen. Ook klachten over pijnlijke knie. De medische problematiek is echter niet zeer ernstig, er waren geen speciale verwickelingen noch hospitalisaties noch complicaties hier in België.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen.

Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05 N v United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.6. In het eerste onderdeel van het middel zijn verzoekers in se van oordeel dat de verwerende partij het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beperkt tot de aantasting van vitale organen of tot ziektes of aandoeningen die een speciale maatregel vereisen opdat de ziekte of aandoening als voldoende ernstig wordt beschouwd om uit te monden in een verblijfsrecht. Verzoekers zijn van oordeel dat de verwerende partij hiermee een voorwaarde aan de wet toevoegt.

3.7. Het advies van de arts-adviseur waarop de eerste bestreden beslissing steunt, dient in zijn geheel te worden gelezen. Verzoekers gaan met hun betoog voorbij aan het feit dat de arts-adviseur, naast de vaststelling, “De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene” – die hij nader specificeert in de overwegingen, “De medische problematiek is echter niet zeer ernstig, er waren geen speciale verwickelingen noch hospitalisaties noch complicaties hier in België.”, “Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.” en “Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd nooit gehospitaliseerd.” – tevens heeft gesteld, “Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een

regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.”

3.8. Hieruit blijkt dus niet dat de arts-adviseur het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou beperken tot de aantasting van vitale organen of tot ziektes of aandoeningen die een speciale maatregel vereisen. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij ondanks de gedane overwegingen van de arts-adviseur in het kader van de vaststelling dat er geen onmiddellijk gevaar is voor het leven en de fysieke integriteit van de tweede verzoekende partij, toch haar leven of fysieke integriteit in het gedrang komt. Evenmin blijkt dat de arts-adviseur het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet anders ziet dan zoals gesteld in punt 3.4. Door te stellen *“Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling”* heeft de arts-adviseur oog gehad voor de hypothese opgenomen in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat een vreemdeling het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Hij heeft echter geen verder onderzoek nodig geacht omdat hij van oordeel was dat zelfs indien de aandoening van de tweede verzoekende partij onbehandeld blijft, er geen risico is noch voor het leven van de tweede verzoekende partij, noch voor haar fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Verzoekers kunnen ten slotte niet worden gevolgd in hun betoog dat *“de tegenpartij in haar beslissing uitsluitend naar een rechtspraak verwijst die degene van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zou zijn, inzake het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”*, vermits dit niet blijkt uit de eerste bestreden beslissing noch uit het advies van de arts-adviseur waarop deze beslissing is gesteund.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

3.9. In een tweede onderdeel van het middel laken verzoekers het gegeven dat de arts-adviseur zich niet uitspreekt over de vraag of de benodigde zorgen en behandeling voor de aandoening van de tweede verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in Irak. De Raad ziet echter niet in waarom verzoekers deze verwachting koesteren als de arts-adviseur vaststelt: *“Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.”* Verzoekers brengen hiertegen niets in concreto in. Voorts laken verzoekers het feit dat de arts-adviseur een advies heeft gegeven op basis van een lezing van het medisch dossier, zonder de tweede verzoekende partij te hebben ontmoet, maar te dezen dient de Raad op te merken dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de arts-adviseur niet verplicht om de aanvrager van een medische verblijfsmachtiging te onderzoeken. Enkel *“indien hij dit nodig acht”*, onderzoekt hij de vreemdeling. Verzoekers tonen ook niet aan dat het onmogelijk was voor de arts-adviseur om tot een advies te komen zonder de tweede verzoekende partij te hebben ontmoet of onderzocht.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

Dienvolgens is het eerste middel ongegrond.

3.10. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, werpen verzoekers op, *“schending van het artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, namelijk van haar beginsel van zorgvuldige voorbereiding van een administratieve beslissing”*.

Verzoekers betogen onder meer als volgt:

“[...] Dat de tegenpartij dit bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds met een inreisverbod van 3 jaar op het Belgische grondgebied gepaard heeft.

Dat, zelfs indien de tegenpartij het artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 aanhaalt, zij de redenen niet vermeldt wegens de welke de duur van drie jaar opgelegd werd.

Dat de wetgever inderdaad stelt dat de beslissing tot verwijdering met een inreisverbod van “maximum 3 jaar” gepaard gaat.

Dat deze Rechtsmacht in een arrest van 23 december 2013 geoordeeld heeft dat “Dès lors, il n’y a aucune motivation permettant au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction la plus sévère, à savoir trois années d’interdiction d’entrée sur le territoire. Compte tenu de l’importance d’une interdiction d’entrée dans le Royaume d’une durée de trois ans, prise à l’égard d’un étranger dont la partie défenderesse n’ignore pas la privée développée en Belgique, mise en avant notamment dans sa demande d’autorisation de séjour en application de l’article 9bis de la loi, le Conseil estime que la motivation de la décision d’interdiction d’entrée ne garantit pas que la partie défenderesse a respecté l’obligation de prendre en considération l’ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision” (arrest nr. 116318).

Dat het middel gegrond is.”

3.11. Kernpunt van verzoekers’ betoog is dat ze niet begrijpen waarom ze een inreisverbod krijgen van drie jaar, wat ze een schending achten van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

3.12. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.13. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

3.14. Het verplicht opleggen van een inreisverbod in het geval dat geen gevolg werd gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering – quod in casu – impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231.043). Te dezen kan echter nergens in de bestreden inreisverboden worden gelezen waarom wordt geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar. Het gegeven dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten houdt de reden in van het opleggen van het inreisverbod doch houdt geen reden in voor het toepassen van de maximumtermijn van drie jaar. Het middel is derhalve gegrond voor zover de schending wordt opgeworpen van de formele motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. De verwerende partij verdedigt zich ook niet op de aangevoerde kritiek.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing, maar hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover ze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA